

man ikke hurtig nok kunde faae Loven, da at fikke sig mod de Færer, der kunde bevirkes ved usdygtige Skibe, ved at følge den Bei, som er anvist af England, idet man der ved den Lovgivende Magt fik vedtaget Noget, som jeg maasse med en feilagtig Betegnelse kaldte en provisorisk Lov. Følge vor Forsætning kan en provisorisk Lov kun udstedes, naar Rigsdagen ikke er samlet. Jeg beder derfor undskyld, at jeg benyttede mig af et feilt Udtryk. Min Tanke var, at man skulde gaa den samme Bei, som man er gaaet i England, og vedtage en Lov med en begrundet Leveid. Jeg yttrede udtrykkelig før, at den Lov, man i England havde vedtaget, kun skulde gjælde fra September f. U. til Oktober d. U. Det er en Maade at vinde et Par paa. I England ere jo Forholdene langt større end her, thi der er det et Par Tusinde Mennesker, som aarlig gaa tilbunds, saa at Opfordringen der til at gjøre Noget er langt større end her; men selv om det her kun forholdsvis er faa Menneskeliv, det gjælder, er Opfordringen dog stor nok dertil. Hvad det andet Spørgsmaal angaar om den langsomme Forretningssgang ved Ordningen af vore Søfartsforhold, er det et Spørgsmaal, som meget beror paa et personligt Skjøn. Det er ganske sikkert, at der i mangfoldige Sager maa være en Fordeling saaledes, at snart en Gren af en Sag fortæres under et Ministerium, snart under et andet Ministerium; men paa den anden Side er jeg fuldt overbevist om — og jeg beder, at de Herrer ikke tro, at det er en Overbevisning, der findes hos Sædeten, thi Søofficererne staa meget udenfor Søfartsforholdene i Almindelighed — at Søfartsforholdene lide af den organiske Feil, at de Mænd, som skulle træffe Dispositioner, ikke raade over den fornødne Sagskundskab, og det er Noget, som disse Mænd, hvor fremragende og dygtige de end ere, ikke kunne gjøre for; thi de savne Forudsetningerne, og det er Noget, som de fleste i Kontorerne ville erkjende. Naar de Herrer ville bede En eller Anden i de Kontorer, hvor man bearbejder Søfarts-sager, om at lægge Haanden paa Hjertet og sige, om de have nogen egentlig Kjendskab til Søfarts-sager, saa ville de 9 af 10 svare Nei; og hvis de ville spørge dem om, hvorvidt de omsfatte disse Sager med stor Interesse, ville de 9 af 10 svare: Man kan ikke interessere sig for Sager, som man ikke har noget rigtigt Kjendskab til.

Indenrigsministeren (S. Feel): Jeg kan i Svøedagen være tilfreds med den Maade, hvorpaa dette Lovforslag er blevet modtaget her i Thinget, idet jo begge de ærede Taler have været enige om at anbefale det til hurtig Fremme, hvilket jeg ogsaa anser for at være ønskeligt. Naar den ærede første Taler yttrede den Mening, at Sagen kunde have været afgjort administrativt af Ministeriet, skal jeg sige ham, at det er et Punkt, som ogsaa har været taget under Over-

veielse i Ministeriet; men efter at have undersøgt Sagen, ere vi komne til det Resultat, at det ikke kunde lade sig gjøre, og jeg tror, at man vil være enig med os i, at i Lovstilsfælde er Regjeringen nærmest henvist til at gaa den Bei, vi ere gaaede, nemlig at søge Lovgivningsmagtens Hjælp til Sagens Gjenneførelse. Naar den samme ærede Taler har paalaget, at Sagen har havt en lang Bei, vil det ærede Medlem vide, at jeg kjender ikke hele Veien; men jeg kan sige, at de Oplysninger, som man har anset det nødvendigt at indhente, ere indkomne paa et saadant Tidspunkt, at Sagen ikke har ladet sig forebringe, før steet er; og da vi nærmede os den Tid, hvor Rigsdagen kom sammen, fandt vi det ikke hensigtsmæssigt at udstede en provisorisk Lov i dette Ord's egentlige Betydning for at bringe Loven frem meget kort Tid før man kunde vente, den ellers vilde kunne udkomme. Sagen i det Hele har ganske vist tilbraget sig almindelig Opmærksomhed baade her og i andre Lande og selvsagt ogsaa Ministeriets Opmærksomhed, og vi have derfor ladet det være os magtpaaliggende at træffe Foranstaltninger til hurtigt muligt at kunne forelægge et Lovforslag sigtende til at give Betryggelse og Sikkerhed for Personer og Gods i Farten med vore indenlandske Skibe. Men, som det ærede Medlem ganske rigtig har bemærket, favner jo Indenrigsministeriet selv Sagskundskab i denne Retning, og hvad enten man vilde give en midlertidig Lov eller en endelig Lov, skulle vi jo samle den væsentlige Del af den Kundskab, hvorpaa et saadant Lovforslag skulde bygges, hos kyndige Folk udenfor os selv. Dertil ere vi henviste, og det have vi truffet Foranstaltninger til, og, som allerede af et andet æret Medlem bemærket, vil der, som jeg haaber, i den allernærmeste Fremtid blive nedsat en kyndig Kommission, som vil tage disse Forhold under Overveielse; der vil jo saa blive Spørgsmaal om, hvorvidt Kommissionen vil finde det rigtigt paa Grundlag af det alt nu foreliggende Materiale at foreslaa en midlertidig Lov, eller om den vil finde sig foranlediget til at skænke det hele Omne en grundigere Behandling, som maatte kunne begrunde en endelig Lov. Jeg tror ikke, at det er let at lovgive paa disse Gøbet; det skal gøres med Omhu og Forsigtighed, og det vil jo ogsaa vides, at, skøndt denne Sag har været paa Dagsordenen i England allerede i lang Tid, er man dog ingenlunde der kommen til et afgjørende Resultat med Hensyn til de Spørgsmaal, som foreligge. Men, som sagt, fra Ministeriets Side skal denne Sag blive fremmet med al den Hurtighed og Iver, som dens Bigtighed kræver. Forøvrigt anbefaler jeg dette lille Lovforslag til hurtig Fremme.

Krieger: Jeg tror, at man ikke kan Andet end være enig med den høitæredede Indenrigsminister i, at, naar Spørgsmaalet engang er kommen frem, er det meget naturligt og kan i alt Fald